

Prolog

SRÁŽKA S FANYNKOU

Kailyn

Před osmi lety

Klíčem k úspěchu je vizualizace.“ Uklidňující hlas poutá moji pozornost hlavně proto, že mám sluchátka, která blokují všechny ostatní zvuky. Odolám touze znovu zkontrolovat rozvrh – moc dobře vím, kam mám jít, protože jsem si tu cestu včera prošla, a soustředím se na podcast. Dneska je můj první den na právnické škole a jsem odhodlaná dostat se do ní s čistou myslí. „Zavřete oči a vizualizujte si, jak vypadá váš úspěch. Vizualizujte si úspěch.“

„Vizualizuji si úspěch,“ mumlám, zavřu oči a vyrazím přes otevřený prostor před univerzitou. Je to zkratka a místo, kde se studenti scházejí mezi přednáškami.

„Vydechnete strach,“ zabručí mi do ucha žena z motivačního podcastu. „A nadechnete úspěch.“ Žena hlasitě nasaje vzduch.

„Vdechuju úspěch.“ V nose mě polechtá čerstvá vůně trávy a stromů a mám dojem, že někdo v okolí je postříkaný kolínskou, protože zachytím její slabý závan.

Trochu nadzvednu jedno víčko, jen abych se ujistila, že nejdu úplně mimo.

„Jak vypadá váš úspěch? Vizualizujte si úspěch. Řekněte to se mnou...“

Zavřu oči a opakuju to, vizualizuju si státnice a promoci a získání těch nejlepších možných stáží, nejlepšího průměru ve třídě, napsání té nejlepší práce. Znovu odříkám mantru, zatímco pokračuju přes zelený prostor, čím dál vzrušenější z první přednášky. Tenhle rok všem nakopu zadek. Porazím všechny svoje spolužáky a vyškrábu se až na samý vrchol. Jako na Mount Everest, jenom to nebude tak děsivě nebezpečné.

Právě si vizualizuju, jak vyhrávám svůj první případ, když mě překvapí hlasitý výkřik. Otevřu oči a zjistím, že se na mě řítí frisbee. Jenomže co je horší, za tím diskem právě skáče obrovský chlapík, aby ho chytil – působí to dost podivně a naneštěstí to vypadá, že já mu stojím přímo v cestě.

Batoh mi sklouzne z ramene a já přes něj zakopnu, jak se snažím vyhnout tomu frisbee a klukovi. Matra v mých uších zmlkne, protože mi vypadnou sluchátka.

„Pozor!“ zařve někdo.

Dezorientovaně se otočím a napálím to do kluka s úžasnou postavou.

„No sakra!“ vyjekne.

Chytnu se ho za ramena, jenže zakopnu o ten svůj pitomý batoh a stáhnu ho s sebou. Přistaneme na zemi s tlumeným *bác*. Pořád se ho držím za tričko a snažím se zjistit, jak se tohle stalo, a hlavou se mi honí, že takhle jsem si úspěch ani omylem *nevizualizovala*.

„Moc se omlouvám. Jsi v pořádku?“ Nadzvedne se na loktech, cvičí nade mnou v podstatě kliky. Udělalo by to na mě dojem, kdybych se necítila tak trapně.

„Bylo by mi mnohem líp, kdyby lidi dávali pozor